

Alp 2272
II pusem.

LAIVAS

No. 27. Metai XII

Liepos-July 2, 1932

MSR valst
respublikine
bibliotaka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

VII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

L e k c i j a .

ROM. 6, 19—24

BROLIAI: aš kalbu, kaip kad žmonės kalba dėl jūsų kūno silpnumo. Nes kaip davėte savo narius tarnauti paleistuvystei ir neteisybei dėl neteisybės, taip dabar duokit savo narius tarnauti teisybei dėl pašventinimo. Juk būdami nuodėmės vergais, jūs neklausėtė teisybės. Kokį gi pelną turėjote tuomet iš to, ko dabar gėdžiatės. Nestokių dalykų galas yra mirtis. Bet dabar išliuosuoti nuo nuodėmės ir pasidarė Dievo tarnais, turite kaip savo vaisių pašventinimą ir kaip tikslą amžinąjį gyvenimą. Nes nuodėmės alga mirtis. Dievo gi dovana amžinasis gyvenimas mūsų Viešpatyje Jėzuje Kristuje.

E v a n g e l i j a .

MAT. 7, 15—21

ANUO metu: Jėzus tarė savo mokytiniais: Saugokitės netikrų pranašų, kurie ateina pas jus avių rūbuose, viduje gi yra plėšrieji vilkai. Ar gi kas renka vynuoges nuo erškėčių ar figas nuo usnių? Taip, kiekvienas geras medis duoda gerų vaisių, blogas gimedis blogų vaisių. Geras medis negali duoti blogų vaisių, bus iškirstas ir ugnį įmestas. Taigi, jūs pažinsite juos ant jų vaisių. Ne kiekvienas, kurs man sako: Viešpatie, Viešpatie! įeis į dangaus karalystę, bet kas daro valią mano Tėvo, esančio danguje, tas įeis į dangaus karalystę.

“Budėkite, tvirtai stovėkite tikėjime, elgkitės kaip vyrai ir bukite stiprūs. Visa, ką jūs darote, teburnie daroma meilėje” (I Kor. 16, 13-14).

“Aš atėjau ugnies siūsti į žemę ir ko gi norėčiau, jei ne kad kurentūsi?” (Luk. 12, 49).

“Įsakymo tikslas yra meilė iš nesupteptos širdies, geros sąžinės ir neveidmainingo tikėjimo.” (I Timot. 1, 5).

“Jei kas nori eiti paskui mane, teišsizada pats savęs, tegul kasdien neša savo kryžių ir teseka mane” (Luk. 9, 23).

“Kas gėdysis manęs ir mano žodžių, to gėdysis žmogaus Sunus, atėjęs savo Tėvo ir šventųjų angelų didenybėje.” (Luk. 9, 26).

“Šią naktį bus pareikalauta iš tavęs tavo sielos; kieno gi bus, ką tu prirengei?” (Luk. 12, 20).

“Tu iš ten neišeisi, iki nebusi užmojęs paskutinio skatiko” (Luk. 12, 59).

“Nebijokite tų, kurie užmuša kūną ir po to nieko daugiau nebegali padaryti... Bijokite to, kurs užmušęs turi valdžios įmesti į pragarą” (Luk. 12, 4-5).

Šv. Mišios ir Kristaus Kraujas

Kristaus pasiaukojimas ir mirimas ant kryžiaus yra didžiausias ir prakilniausias darbas. Tai pasiaukojimas už visą žmoni-
ją, ne už vieną kurią nors tautą. Tai pasiaukojimas, kuris pelnė ne vien žemišką kokią nors gerovę, bet dangiškąją, amžinąją.

Kad ne Jėzaus Kristaus pasiaukojimas ir šiandien žmonijai būtų užkirstas įėjimas į amžinąją laimę. Vietoje šviesios vilties, kuri geram krikščioniui dabar nuolat rodo pradarytą dangų, prieš jo akis vėpsotų tik tirstos, nepermatomos tamsybės.

Jėzus gerai žinojo, kaip Jo toji auka yra Dievui maloni, kaip brangintina. Todėl Jis padarė, kad toji auka kartotųsi per amžius iki pasaulio pabaigai.

Jėzus žinojo, kad tik Jo pralietasis kraujas nuplaus ir amžinai plaus nuodėmes nuo Dievo paveiklo, tai yra, nuo žmonių sielų.

Jis todėl surėdė, kad tas kraujas liūtųsi nuolatos ir naikintų sielų baurumus.

Jėzus norėjo ir nori, kad žmonės atsimintų, kokia kaina jie liko atpirkti. Jėzus didžiai trokšta, kad visi žmonės brangintų sudėtąjį juose Dievo paveikslą, nemirtingąją sielą.

Todėl Jis paliko šv. Mišių auką, kuri yra kartojimas Jo pirmosios, kruvinosios aukos ant kryžiaus ir šioje aukoje Jis lieja savo kraują, kuriuo ramina Dievo teisingumą ir skatina žmones būti teisingais: atiduoti Dievui, kas yra Dievo; teikti savo sielai, kas priklauso sielai.

Kiekvienas katalikas tesigilina į šv. Mišių paslaptį ir jis ten savo gyvo tikėjimo ir savo dvasios akimis pamatys teiktą Išganytojo kraują.

Taip. Mišiose tai iš tikrųjų įvyksta.

Konsekruojant kieliką kunigas kartuoja tuos pačius žodžius, kuriuos kitados

ištarė Jėzus Kristus ir įsako “tai daryti Jo atminčiai.” Jis per Paskutinę Vakarienę pasakė: “Tai yra Kielikas mano Kraujo, kuris bus išlietas už jus ir už daugelį atleisti nuodėmes.”

Šiuos pačius žodžius, Jėzui įsakius, Jo vardu kunigas taria ir ta pačia Jėzaus intencija arba mintimi.

Nuo tos intencijos, nuo tų pačių Jėzaus žodžių tos pačios gaunamos išdavos. Mišiose neregimu būdu “teka Jėzaus kraujas už daugybę atleisti nuodėmės.”

Taigi per šv. Mišias ne tik yra Tikrasis Jėzaus Kraujas ant altoriaus, bet jis mistišku būdu yra praliejamas “už jus ir už daug,” tai yra, už kunigus, kurie laiko Mišias ir už tikinčiuosius, kurie jų, susirinkę bažnyčion klauso. Jėzus lieja per Mišias kraują ir už tuos, kurių nėra bažnyčioje. Bet bloga jiems, jei jie nesilanko bažnyčion dėl savo tinginio, apsilaidimo ir netikėjimo.

Kaip tai svarbu visiems lankytis bažnyčion ir būti ten Mišių laike. Būti ten, kad liejasi Išganytojo kraujas už visus. Būti ten ir tuomet pakišti savo sielą po ta besiliejančią srovę ir ją sau apvalyti.

Ai kaip tuomet kiekvienas gali aukoti tą kraują Dangiškajam Tėvui už savo ir kitų kaltes.

“Kaip dažnai Kristaus kraujas yra liejamas,” sako šv. Ambroziejus, “tai jis liejamas atleisti nuodėmės.”

Šv. Augustinas sako: “Kristaus yra liejamas per Mišias atleisti nuodėmės.”

Kaip tai svarbu, kad kiekvienas katalikas prisisavintų sau tą mintį, kad Kristaus Švenčiausias Kraujas už jį yra praliejamas per Mišias. Tas Kraujas nuplauja nuodėmes tiems, kurie to ieško.

Su koku noru ir džiaugsmu turėtų veržtis kiekvienas bažnyčion šv. Mišių klausytų.

Kaip gaila, kad taip nedaug šv. Mišių kai pridengė Hostiją ir Kieliką nuo jo paslaptį supranta ir rūpinasi suprasti. akių.

Pavyzdys

Tėvas Petras Cavagnelas buvo vienuolis šv. Jeronimo vienuolijos. Ilgą laiką jį kankino abejonės, ar yra iš tikrųjų Švenčiausias Kraujas ant altoriaus šv. Mišių aukoje. Vieną dieną laikydamas Mišias, priėjo prie žodžių: "Mes labai nuolankiai maldaujame Tave, Visagalis Dieve, įsakyk, kad šie daiktai Tavo švento angelo rankomis būtų nunešti ant Tavo altoriaus aukštybėse, prieš Tavo Dieviškos Didybės akis;" ir nužemintai nusilenkė, kaip to reikalauja apeigos. Kaip štai — debesys nusileido ant altoriaus ir visiš-

Stai ga debesys pakilo. Jis nustebo. Hostija laikėsi viena pati ore ant kieliuko, kuris buvo visiškai ištuštėjęs. Kuomet jis nusigandęs su didžia pagarba žiūrėjo į tą visą reginį, jis pastebėjo, kaip kraujas lašais ėmė varvėti iš Hostijos ir taip ilgai tai tęsėsi, kol kielike pripildė tiek, kiek buvo pirmiau vyno.

Jo širdis persipildė džiaugsmu. Kankinančios abejonės niekuomet daugiau jau negrižo. Jis visuomet turėjo stiprų ir gyvą tikėjimą į Švenčiausiąją Kraują Mišių aukoje.

Mšios yra didžiausias Bažnyčios tur-tas.

V. Jėzus Dalinosi su Mumis

Pagal *kun. V. F. Kienberger'į*
parašė *kun. Pr. J. Vaitukaitis*

ŠVENTOJI VALANDA

Abba Tėve, Tavo yra viskas ir vienam Tau priklauso visa. Mes gerbiame, šloviname ir garbiname Tave su Sūnumi ir Šventąja Dvasia Švč. Trejybės sekmadieny. Taip pat ir aš, Tavo sutvėrimas, nusizėminu prieš didžią Triasmenio Dievo misteriją ir atnaujinu savo tikėjimą į tą galingą Bažnyčios dogmą.

Aš garbinu Dieviškąją Tavo Tėvainystę. Mano balsas yra silpnas, bet nuolankiai jungiasi į majestotinę maldą, su kuria keliuosi prie Tavo Malonių Sosto. Maloningasis Kristus mus išmokino mylėti Tave, mūsų Tėvą, Kurs esi Danguje! Tu mus visus laikai galinga Savo Apaizda. "Jūsų Tėvas žino ko jums reikia" (Luk. XII, 30). Taigi, šią Šventąją Valandą aš einu su visomis mano sunke-

nybėmis, kurios mane slėgia žemėn. Suvirtink mane. Kaip aš trokštu, kad galėčiau taip pat ištarti, kaip Pilypas ištarė: "Viešpatie, parodyk mums Tėvą, ir bus mums gana" (Jon. XIV, 8). O Viešpats Jėzus gal atsakytų: "Nesibijok, mažasai būry, nes jūsų Tėvui patiko duoti jums karalystę" (Luk. XII, 32).

Mylimasis Izraeliaus Vadove, šion žemėn Tu atėjai su žmonija dalintis ir džiaugsmiais ir nuliūdimaiais, nuo kurių ji nėra laisva. Iš baltosios lelijos Nekaltojo Prsidėjimo Marijos kūno Tu patapai. Taigi, Tu kartu dalinaiš paprasta žmonijos kilme. "Todėl Jis turėjo pasidaryti visukuo panašus į brolius, kad būtų gailingas ir ištikimas vyriausias kunigas Dievui, kad permaldautų už tautos nuodėmes" (Žyd. II, 17).

Kai Tu apleidai Mariją ir mylimų Tavo namų židinį, Nazaretą, tai visa Tu aukavai, kaipo brangiausią palikimą, tiems visiems, kurie įtikės į Tave. Dėl to gi daugelis kitų namų židinių paseks Nazareto Namelio pavyzdžiu. Gal nebus puošnūs, ruimingi namai. Gal bus maži, prasti, sudribę, menki, lygiai, kaip Šventasis Namelis Loretoje. Betgi visiems prieinamas ir gan ruimingas. Palaimintoji prievažda su pilgrimais dalinasi visa tuo, ką turėjo.

Džiaugsmingai Tu įžengei į ilgą Sopiulių Kelio kelionę, vadinamą Via Dolorosa. Toji skausminga kelionė prasidėjo nuo laiptų to namelio, kur Tavo Patėvis mirė ant Tavo rankų. Tas pats namelis, nuo kurio angos gyvos gėlės davė apylinkei malonų kvėpėjimą.

Didingasis kelionės Vadove! Tu buvai tikrai be namų. "Kam gi Tu esi nesavas tėviškėje ir kaipo keleivis, ieškodamas prieglaudos? Kam gi esi pakeleivingas Žmogus?" (Jer. XIV, 8).

Tyri, nesutepti Tavo rūbai — sudulkėjo ir susidevėjo. Tu su mumis dalinai ištrėmimo iš žemiškųjų namų, Nazareto, lygiai, kaip Tu su mumis dalinai ištrėmimo iš Dangaus, gyvenamosios Tavo buveinės.

Dieviškasis kelionės Vadove! Kai Tu keliavai, Tu kelionėje prityrei save esant išmata ir girdėjai tuos skaudžius pašiepiamus, kurių datyria visi pakeleivingi.

Šventoji Dievo Dvasia, pašvėšk mane. Ant Apaštalų Tu nužengei liežuvių pavydalu. Atnaujink manyje tąjį Sekminių stebuklą. Ne tai, kad aš imčiau "kalbėti visokiomis kalbomis" (Apašt. Darb. II, 4), tačiau, kad mano darbai būtų iškalbingi ir verti Tavęs, Šventosios Dievo Kvapsnies.

Šventoji Dievo Dvasia, Savo galybe ir malonėmis Tu dalinai su nupuolusia prigimtimi. Per Tavo galybę mūsų silpnumai tapo sutvirtinti. "Dvasios gi pastanga yra gyvenimas ir ramybė" (Rom. VIII, 6).

Meilingoji Įkūnytojo Žodžio Motina, Tu dalinai amžinojo V. Jėzaus rožančiaus džiaugsmiais ir sopuliais ir garbėmis. Melskis ir užtaryk už mus, vargstančius Tavo rožančinkus. Aš trokštu pasidalinti su Tavim, numylėta žmonijos Motina, kad galėčiau būti Kristaus mylimas. Aš trokštu būti asmeniniame Jo bendravime. Tačiau aš esu silpnas, bejėgis.

Melskis už mus, Motina Marija, kad mummyse išnyktų puikybė, melai, geidulingumas, veidmainingumas ir pataikavimai. Padaryk mūsų namus, panašius į Nazareto Namelio židinį, laisvą nuo pasaulingumo ir nuodėmės. Savo pagalba, Marija, V. Jėzaus Motina, šeimynišką mūsų gyvenimą parėdyk žemiškosios trejybės pavyzdžiu, kaip gyventa Nazarete ir kaip visiems buvo žinoma: Kristus, Tu pati ir gerasis Dievo tarnas, pasirinkęs būti tylus ir tykus Šventosios Šeimos — Jaunos Bažnyčios globėjas ir prievažda.

Dievo angele, mano sarge, sergėk mano kojas kelionėje, kad žengtų prie V. Jėzaus. Išmokyk mane būti samoningu žinoti ir jausti, kad visada esi prie manęs. Gelbėk mane nuo priešų antpuolių.

Šventasis mano globėju ir patrone, kurio šventąjį vardą aš nešioju. Mano tėvai išrinko tave būti man dangiškuoju tavo pavyzdžiu. Aš trokštu pratintis tose dorybėse, kuriose buvai tobulas aukščiausiame laipsny. Daleisk man, kad galėčiau siekti tavo tobulybių. Išmelsk man išganyčių malonių, kad savo gyvenimu būčiau bile valandą prisirengęs mirčiai. Kad visos mano mintys, visi žodžiai ir darbai būtų vykdomi taip, lyg kad Dievas būtų mano akyvaždoje, lygiai, kaip Jis yra Danguje tavo akyvaždoje.

Gerasis Šv. Petrai, su tavim Išganytojas dalinasi Savo galybe ir valdžia. Saugok ir sergėk Bažnyčią šių dienų pavjuose. Globok tavo įpėdinius, palaimintąjį Kristaus Vietininką čia, žemėje, Popiežių Pijų Vienuoliktąjį. Sutvirtink jį Mokytojo dorybėmis, Kristaus ištikimybe, ypa-

tingai šių perversmių dienose, padaryk jo balsą, girdimą valstybių vairuotojų, kurie iškelia garbingus tautų gyvenimo obalsius, o pamiršta amžinąją ir galutiną savo ir valdinių tikslą.

Kai Angelas Gabrielis atidarė didžius Dangiškojo Jeruzalio vartus, kad priruošti kelią dėl Didžio Karaliaus atėjimo, jis visupirma nužengė į mažą namelį Nazarete. "Angelas Gabrielis buvo Dievo siuntas į Galiliejos miestą, kurs vadinasi Nazaretas, pas mergaitę, pažadėtą vyrui, vardu Juozapui, iš Dovydo namų; mergaitės gi vardas buvo Marija" (Luk. I, 26-27). Didžiu išsiilgimu Angelas Gabrielis ieškojo to Loretos namelio.

Savo pasiuntinybę veikia atlikęs, Arkangelas grįžo su Marijos sutikimo žodžiu. Tada visas dangiškasis sostas maloniai priėmė Marijos sutikimą būti Emanuelio Motina, kai Arkangelas, nusilenkęs prieš Malonių Sostą, išdavė garbingos pasiuntinybės atskaitą. "Aš žiūrėjau, ir štai viduje sosto... stovėjo Avinėlis lyg užmuštas... Vyresnieji parpuolė ties Avinėliu, turėdami kiekvienas arpą ir auksinę taurę... Jie giedojo naują giesmę.. Ir Avinėliui palaiminimas, gyrius, garbę ir valdžią per amžių amžius" (Apr. V, 6, 8, 9, 14).

(Bus daugiau).

Švenč. Marijos Viltis

Kiekvieno kataliko gyvenimas yra tai priešingumų, pasiaukojimų ir skausmų gyvenimas. Kad žmogus taptų vertas šito vardo ir pašaukimo, tai jam nepakanka vien tik priešintis savo piktiems jausmų palinkimams; jis privalo dar ištvirti šitoje baisioje ir nesiliaunančioje kovoje su velniu ir pasauliu. Jis negali turėti vilties ramybėje pragyventi šitą gyvenimą; priešingai, jis visados turi būti prisiruošęs kentėti ir kovoti!

Aišku, jog tokiose aplinkybėse gyvendamas žmogus yra reikalingas tam tikros dorybės, kuri jį paskatintų prie pasipriešinimo piktam, prie sustiprinimo imtynėse, prie pakėlimo vargų, — žodžiu — dorybės, kuri nuolatos kreiptų jojo akis į laukiamąją užmokėsnį už ištvėrmę gerame iki galui ir primintų DIEVO mums pažadėtąją pagalbą kovoje.

Šita dorybė ir vadinasi viltis. Ji tai yra lyg kad skaisčioji žvaigždė, kuri veda mus per gyvenimo audrojančias bangas ir tiesu keliu saugiai priveda mus prie tykaus išganymo uosto.

Laimingas žmogus, kurį viltis išlaiko ant gyvenimo vandenyno paviršio ir padrašina kovoje su piktu! Atsispirdamas šio gyvenimo pagundoms ir vyliams ir žiūrėdamas į nenykstančias amžinias gerybes, tam tikru metu jis įžengs į dangiškąją tėvynę!

Ką mes žinome apie Švč. Marijos vargus ir skausmus, kuriuos Ji buvo pakėlus šitame žemiškajame gyvenime, šito pakanka mums suprasti, kokiam aukščiausiame laipsnyje DIEVO Motina buvo turėjusi vilties dorybę.

JĖZUS KRISTUS ką tik buvo gimęs, kaip štai! ištvirkėlis, žiaurusis Erodas su kalaviju rankose jau tyko Jį nužudyti! Švč. Marija su šv. Juozapu yra priversti skubotai bėgti Aigiptan tikslu išsaugoti Messiją nuo kardo kirčio. Ilgus metus gyvendama tenai, dideliu vargu uždirbdama duonos kąsnį, pilna trūkumų šventoji Šeima grįžta tėvynėn, Nazaretan, kur gyvena irgi pilną trūkumų ir neturto gyvenimą! Tačiau, nesiblaško, neaimanuoja! Tyčiai neša savo gyvenimo našlą!

Per JĖZAUS viešąjį gyvenimą Švč. Marija širdyje pergyvena kartu su Juomi visus Savo meiliausiojo Sūnaus nuovargius, skausmus ir išniekinimus! Ji visados būdavo su Juomi, net ir tada, kai Jis buvo pasmerktas mirti ant kryžiaus! Kiaurai per visus kankinimus Jo Ji ištvėrė prie Jojo šono, stovėdama po kryžiumi ir pati dalydamasi su Juomi visais žydu ir ištvirkusiųjų kareivių drėbiamais ant Jo užgauliojimais, išniekinimais! Ji "stovėjo!"...

Štai, šitą apmąstinėjant, ir gimsta klausimas: kas tai per paslaptingoji galybė, kuri Švč. Marijai teikė jėgų ramiai pakelti visus šituos skausmus ir panieką?! Tai ne kas kita, kaip Josios didžiausioji viltis ir pasitikėjimas DIEVO pažadėjimais ir tikrumais, jog šitas, taip dabar baisiausiai išniekintas ir nuolankiausias Avnėlis per savo kančias ir išniekinimus atstitys DIEVO karalystę ant žemės, jog tai Jis iš savo dangiškojo Tėvo gaus žmoniškai dovanojimo josios prasižengimų ir Angelams patieks naują džiaugsmų šaltinį. Taigi viltis, ta viršprigimtinoji Šventosios Dvasios dovana ir dorybė, guodė ir palaikė DIEVO Motiną Josios skausmuose ir širdgelose. Iš tikrųjų mes galime pasakyti apie Ją, Ji "prieš viltį tikėjo vilčiai" (Rom. IV, 18).

Giliai įsišaknijusi Švč. Marijoje vilties dorybė darė Ją labai panašią į dramblio kaulo (balčiausį) bokštą, pastatytą ant tvirčiausiojo olos pamato, kurio niekas negali sugriauti! Nei smarkiausiai priešingumai, nei karščiausiai vargai neišsigalėjo Joje suardyti anos ramybės, kuri buvo įsiliejusi Josios sielon kartu su tvirtu pasitikėjimu į Visagalio pagalbą! Josios vidujinė nuotaika buvo tokia, kad ji drąsiai galėjo pasakyti kartu su Jobu: "Kad Jis mane ir užmuštų, aš vistiek dar pasitikėsiu Juomi!" (Job. XIII, 15).

Taigi tad nėra ko stebėtis, kad Švč. Marija, šitokios vilties palaikoma, didžiau siu prakilnumu galėjo paaukoti DIEVUI

savo Sūnaus gyvybę kartu su savo gyvybe!

Šita Josios viltis lyg kad iš kokio šaltinio tekėjo iš Josios giliausiojo tikėjimo. Ji gerai žinojo, jog DIEVAS pasielgia dažnai mums nesuprantamu būdu. Ji turėjo pavyzdį ir Abraome. Gi šiam DIEVAS buvo pažadėjęs išplatinti jojo sėklą po visą pasaulį, lyg kad smėlį; tačiau, štai Visagalis liepia jam paaukoti jojo vienintelį sūnų! Abraomas iškelia jau savo ranka durtuvą tikslu įsmeigti jį savo vienačio sūnaus širdin ir visgi turi vilties, jog DIEVAS ar šiokiu, ar tokiu būdu išpildys savo pažadėjimą; ir štai! Angelas sulaiko jojo smūgį ir rodo jam erškėčių krūmę susipainiojusį avinėlį! Jojo viltis neapvyklė jo!

Juo labiau neapvyklė Švč. Marijos viltis ir pasitikėjimas DIEVU. Ji šiandieną sėdi danguje ant balčiausiojo sosto ir džiaugiasi amžinąja ramybe, kurios negalėjo sugriauti sunkiausiai išmėginimai! "Karalius Saliamonas taipogi padarė didelį dramblio kaulo sostą ir aptraukė jį skaisčiausiu aukso" (III Kar. X. 18).

Laiminga siela, kurioje apsigyvena tikroji viršprigimtinė viltis! Ji tikrai laimingai pereis per gyvenimo bangas ir prieis prie amžinosios laimės uosto! Ir negana dar šito: "mes giriamės net prispaudimais, žinodami, kad prispaudimas gamina ištvėrmę, ištvėrmė ištyrimą, o ištyrimas viltį. Viltis neapgauna, nes DIEVO meilė mūsų širdyse išlieta Šventosios Dvasios, kuri mums yra duota" (Rom. V. 3-5)!

Antra vertus, kaip gi nelaimingi ir pasigailėtini yra tie visi, kurie, neturėdami tikrosios vilties ir paniekindami dangiškuosius dalykus, rūpinasi vien tik žemiškomis gerybėmis! Šitos žemiškosios gerybės paprastai apleidžia tuos, kurie tiek vėjasi paskui jų, gi pasiektos nieko kita gera nepadaro, kaip tik nuovargi ir

pasibiaurėjimą sieloje! Gi kodėl tiek turtingųjų, aukštos kilmės, visako pilnų žmonių, atima sau gyvybę?! Kiek tai nelaimingųjų vargšų padaro sau galą?! Gi neturi tikro tikėjimo, o kas seka, neturi ir vilties, kad kadaise pasieks laimės!

Nėra tad ko stebėtis, kad Bažnyčia ragina visus šauktis prie to "Balčiausiojo Bokšto", tos Švč. Marijos, kuri savo tvirta viltimi pergyveno sunkiausias gyvenimo valandas ir šiandieną ramybėje ilsis aukštybėse ir iš ten užtaria už mus čia vargstančius. Ir šituo užtarymu dar niekas neapsivylė! Kiek kartų Bažnyčia

šaukėsi Josios pagalbos gilia viltimi, tiek kartų Ji stebuklingai ištiesdavo savo gelbstančiąją rankelę ir išvadudavo Bažnyčią iš didžiausių nelaimių! Prisiminkime kad ir Viennos išvadavimą nuo turkų. Visa katalikiškoji Bažnyčia meldėsi Josios pagalbos ir štai! Sobieskis su menka kariuomene sutriuškina turkus ir užduoda galutinį smūgį anam krikščionijos priešui, kursai buvo sumanęs savo pusemėnų pastatyti ant visų bažnyčių! Tačiau, viltis ir pasitikėjimas DIEVU ir Švč. Marija neapvylė ir neapvils niekados!

* * *

Angeliškas Jaunuolėlis

vertė Vyt. M—nas

(Tąsa)

Viename vienuolyno koridoriuje buvo šv. Ignaco Lojolos, vienuolyno įsteigėjo paveikslas. Vakare prieš einant į namus pas motiną visuomet bėgo ten ir prašė šventąjį, kad kaip galima greičiau priimtų jį į novicijatą.

Skaitymas šv. Aloyzo Gonzagos gyvenimo aprašymo pažadino jame šventą pavydą "kada gi pagaliau galės jį sekti?"

Guodė save sakydamas, kad novicijate galės visiškai nuraminti širdies troškimus.

Bet, deja, turėjo dar vos tik devynis metus, — kaip čia sulaukti tokios didelės laimės? Vieną dieną, negalėdamas ilgiau laukti ir nugalėti širdies troškimų, nuėjo pas tėvą rektorių prašytis, kad tuojau priimtų jį vienuolynan.

— Tavo troškimas, tai dar nenuno-

kęs vaisius, — pasakė jam šis, — bet kai tik atvyks tėvas provincijolas kolegiją la nkyti, galėsi jam papasakoti savo troškimus.

Provincijolu tada buvo tėvas M. Vitelleschi. Nepaprastai nustebo matydamas ankstyvą pašaukimą ir paklausė jaunąjį kandidatą, iš kur jis gavo tą mintį?

— Iš Marijos, atsakė berniukas, puldamas jam po kojų. — Tėve, maldauju, neatsakyk man to, kas Jus daro laimingą.

Tada tėvas Vitelleschi prisiminė savo kūdikystės dienas, savo troškimus ir pakeldamas nuo žemės Aleksiuką tarė su tėvišku jautrumu.

— Priimčiau tave ir šiandien, jei ne jaunas tavo amžius; dabar būsi mūsų postulantu iki 15 metų amžiaus, po to mes priimsime tave į novicijatą.

Tie šešeri metai buvo mažajam Alek-

siukui kančia ir toji mintis jam teikdavo tik nuliūdimą.

Ar ne nežinomas nujautimas ankstyvos mirties nebuvo tik priešastimi šio nepaprasto skubumo? Aleksiuukas stengėsi įvairiais būdais ko skubiausiai pasiekti savo tikslą. Tie troškimai buvo vaikiški, tačiau pakankamai liudijo jo širdies užsidegimą.

Atėjo jam dar viena mintis, kad jei nei provincijolas, nei vyresnis valdžia ordeno generolas negalės, ar nenorės sutrumpinti jam laiko, tai popiežius Klemensas VIII, kaip Bažnyčios galva ir be to jų šeimos bičiulis tai be abejonės padarys. Toje mintyje padėjo jis paskutinę viltį ir nusprendė, neatsižvelgiant į nieką, nukeliauti į Romą ir ten gauti leidimą tuojau stoti vienuolynan.

Taip sudėstęs planus sužinojo, kad vienas vienuolis yra šaukiamas į Romą ir dar tą patį vakarą išvažiuoja. Matydamas tame Dievo Apvaizdos veikimą, nubėgo pas jį ir prašė pasiimti jį kelionės draugu.

Užkluptas kunigas nežinojo kaip atsisakyti nuo jo prašymo.

— Ar turi motinos leidimą? — paklausė.

— Motinos? Juk ji pati aukojosi mane Jėzaus draugijai ir jos vienintelis troškimas matyti mane apsitaisiusį vienuolio drabužiais.

— Tačiau vis tik negalima važiuoti negavus jos palaiminimo.

— Aš matau, kad tėvas nori manim nusikratyti, bet tas viskas nieko nepadės, neapleisiu iki važiavimo valandos.

Tuo tarpu buvo pranešta Violantai. Ji atvykusi rado sūnų kopyčioje besi-

meldžiantį. Imdama jį už rankos, tarė:

— Nori mane apleisti? Žinai gerai, kad aš nesistengsiu atitraukti tave nuo Dievo, bet argi galima tavo amžiuje tapti vienuoliu? Eikim namo ir ten drauge pakalbėsime apie tavo sumanymus.

Kai vaikutis tylėjo, matyti nepajudimamas nusistatyme, motina, norėdama jį išbandyti, aštriai atsiliėpė:

— Visada buvai man paklusnus, neprašinėsiu ir dabar, bet noriu, kad tuojau grįžtum į namus.

— Mamyte, — tarė maloniai, — pati mane mokei, kad kai kalba Dievas, Jo reikia labiau klausyti. Jis mane šaukia į novicijatą, jaučiu tai ir negaliu abejoti; taigi, niekas nepajėgs manęs atitraukti ir sutrukdyti man išvažiuoti.

Šie žodžiai, maloniai ištarti, padarė didelį įspūdį Violantai. Prispaudusi prie širdies Aleksiuuką, tarė:

— Esu laiminga, susilaukusi tokio atsakymo; nebuvo dienos, kurią tavęs Dievuliui nebūčiau aukojusi. Daryk pagal Jo valią, jei priims maloniai mano auką, būsiu laimingiausia iš visų motinų.

Aleksandras visą dieną praleido su vienuoliais. Neapsakoma laimė pripildė jo širdį. Ko ne prie ašarų privedė jis tėvus pasakodamas ugningais žodžiais apie pasaulio menkumą, apie laimę tarnauti Dievui jaunystės metais.

Bet reikėjo surasti kokį būdą reikalo išsprendimui. Ir, štai, netikėtai sužinojo vargšas berniukas, kad vienuolis be jo žinios išvyko į Romą. Tai buvo netikėtas jam smūgis. Jo sielvartui nebuvo ribų. Atkalbinėta jis nuo tos laimės, kurios siekiant jis su noru eitų basas ir elgetaudamas iki pasaulio krašto. Veltui tėvai sten-

gėsi jį pralinksinti. Motina visokiais būdais norėjo jį suraminti. Gilus skausmas galėjo pakenkti jo sveikatai.

Tada nuodėmklausis prakalbėjo į jį su tėvišku jausmu:

— Alekseli, tavo dvasios nupuolimas yra netobulybė, kodėl nori to, ko Dievas nevelija? Ar tai ne Jo valia, kad tu čia pasilikai?

Berniukas, nuleidęs galvą, ilgam susimąstė, paskui tartum išbudęs tarė:

— Dėkoju, tėve, už atidarymą man akių! Tiesa — Viešpats Dievas to nenorėjo... Pagaliau, nepelnijau tokios didelės malonės... bet nieko dar nėra prarasta; stengsiuosi kaskart tapti doresniu ir tikiuos, tapsiu vertu didelės pašaukimo malonės.

Ir suramintas grįžo su motina namo.

Toji diena buvo pradžia naujų ir kaskart didesnių pasiraginimų į gerą.

IV ŠIRDIES ALKIS

Aleksiukas siekė dešimtus metus, kai negailestingas drugys taip pradėjo jį varginti, kad net grėsė jo gyvybei.

Sužinojęs apie jo ligą, nuodėmklausis atėjo jį aplankyti.

— Tėve, gali man duoti vienintelį vaistą, kuris grąžins man sveikatą, — susuko linksmi Aleksiuks.

— Pasakyk, kas tai būtų, brangus vaikeli; atiduočiau savo gyvenimą, kad tik galėčiau tavąjį prailginti.

— Mirštu iš bado, tėve! Trokštu pirmosios šv. Komunijos. (Reikia prisiminti, kad tas vyko 17 amž., tada neleido jauniems priimti šv. Komuniją. Tai įvedė tik popiežius Pijus X 1910 m. rugpiūčio 8 d.).

— Kai tik pagysi, galėsi prisiartinti

prie Viešpaties Stalo.

Šis pažadėjimas grąžino Aleksiukui sveikatą.

Keletą dienų po to sveikstantis ligonis nuėjo į kolegiją pas tėvus jėzuitus atnaujinti savo prašymą. Nuodėmklausis, norėdamas tikrai sužinoti, ar tai iš tikrųjų troškimas Viešpaties Jėzaus, ar tik vaikiskas širdies pagavimas, tarė:

— Aleksėli, pirmoji šv. Komunija yra svarbus gyvenimo įvykis, todėl negalima taip greitai to padaryti; reikia papuošti širdies šventyklą, į kurią nori įvesti Viešpatį Jėzų; per vieną dieną negalima tam tinkamai pasiruošti, todėl palauk dar.

— Tėve, — atsiliepė verkdamas berniukas, — aš jau tiek laiko rengiausi tai valandai, tačiau jei manai, kad dar nėra tinkamai pasiruošęs, tai dar geriau papuošiu širdies šventyklą.

Iš karto pakeitė savo kambarėlį mažais tyrais, kur mąstė tik apie Dievą. Vos tik pabaigdavo pamokas, tuojau bėgdavo prie didžiojo altoriaus, kur praleisdavo visą laisvą laiką. Mintis apie šv. Komuniją niekuomet jo neapleisdavo. Pradėjo marinti pats save. Tuo laiku pasirūpino ašutinę, kurios niekada nenusiimdavo. Argi dangus neturėjo nusileisti prieš tokį šventą patvarumą? Dvasios tėvas sujau-dintas jo patvarumu ir pamaldumu ir bijodamas, kad neatsinaujintų jo liga, pasišaukė jį pas save ir tarė: — Nesipriešinsiu toliau įvykdyti tavo troškimus. Artinasi Švenč. P. Marijos Apsivalymo šventė, — tai labai tinkama diena susijungimui su Dievu; taigi, ir skiriu tą dieną tavo pirmosios šv. Komunijos diena.

(Bus daugiau).

KATALIKŲ PASAULY

LAIŠKAS IŠ LONDONO

Mielasis Tėveli!

Taip jau seniai nesu Tau rašęs! Aš gavau siųstąjį laiškutį ir "Laivą". Mielai aš išpildysiu Tavo norus. Galiu jums prirašyti devynes galybes visko, ko tik Jūs norite. Tiek daug esu šiuo laikotarpiu matęs ir pergývenęs, kad ir į devynių jaučių kailius visko nesurašýčiau!..

Tuo tarpu siunčiu paskutinius savo įspūdžius iš kelionės jūromis ir į Londoną atvykimą. Paties Londono tuo tarpu neaprašinėju, nes manau, kad daugelis jį yra matę, nedaug kas norėtų sau žinomus dalykus iš naujo vėl skaityti. Tik viena galiu pasakyti, kad jaučiuosi kiek nusikaltes Amerikai, manydamas, kad jos miestai yra nešvarūs. Dabar pagývenęs Londone, pasaulio karalienės vardą turinčiame, visiškai atmainiau savo nuomonę. Londonas daug nešvaresnis net už mūs "Westside." Niekad negalėjau sau įsivaizduoti, kad Londono gatvėmis lekiotų popierinės žąsys, kaip kad Westsideje regėdavau. Tuo tarpu Londono kai kuriose gatvėse tiek jų lakioja, kai vėjas pakyla, kad net baisu eiti tuo metu gatve, kad ne užtėptų kokia smala ar dar gerešniu dalyku akių ar drabužių... Žinoma, ne visur taip yra. Yra ir labai gražių bei švarių gatvių. Turėtų tačiau tokiaime Londone visur būti švaru ir gražu!

Parkų ir sodų Londone tokia daugybė, kad kur tik eini, vis rasi didesnę ar mažesnę parkelį, skverelį, ar net didelį sodą. Šiuos dalykus anglai tai mėgsta ir prižiūri, kad žmogus po darbo čia atėjęs galėtų rasti tikrai kuo pasigėrėti ir pasidžiaugti.

Kiek čionai gėlių ir kokių retų ir puikių rūšių! Tulpių dažnai randi išisas plantacijas! Rožynai! Žalitvorės! Medžių įvairios rūšys! Paukšteliai čiułba, kur tik ausį nukreipsi! Tvenkiniuose gulbės plau-

ko, antys čiauška, valtys nardo... Šituo atžvilgiu Chicago nei kitas kuris Amerikos miestas su Londonu nesulygias...

Londone kaip ilgai man teks gyventi, dar nežinau. Šiandie kun. Matulaitis išvažiuoja iš Lietuvos. Ketinas važiuoti per Klaipėdą. Parsivežąs kartu ir kun. Mažoną... Londone man sekėsi ne blogai. Misiąs dvi savaites laikiau.

Sveikinu visus čekagiečius!

Kun. A. Petrauskas, M. I. C.

VILNIUS. — Šiomet sukanka 350 metų, kaip buvo įsteigta Vilniaus dvasiškoji seminarija, 1582 m., tai yra trejiems metams praėjus po Vilniaus akademijos įsteigimo, buvo įsteigta nauja mokykla Vilniuje — diecezinė seminarija. Prieš seminarijos atsiradimą kunigai Lietuvoje, kaip ir kitur, buvo rengiami vienuolynuose, vyskupų dvaruose ir katedrų mokyklose. Tridento suvažiavimas, pasiryžęs reformuoti bažnytinį gyvenimą, pasiūlė steigti specialias mokyklas dvasininkams rengti kaipo vieną iš geriausių priemonių tai reformai pravesti. Pirmos tokios mokyklos suvažiavimo buvo pramintos kolegijomis, ir taip iki šiolei vadinąs seniausiomis iš jų, kaip, pav., Romoje. Vilniuje tokia mokykla buvo įsteigta 19 metų po Tridento suvažiavimo nutarimo priėmimo ir ji yra viena iš seniausių tokių įstaigų Rytų Europoje.

Vilniaus dvasiškija seminariją įsteigė kardinolas Jurgis Radvila. Pats Radvila buvo kilęs iš kalvinistinės šeimos ir buvo priėmęs katalikybę, garsaus lenkų pamokslininko Skargos paveiktas. Priėmęs katalikybę, jis iššventė kunigu paskui buvo paskirtas Vilniaus vyskupu. Įdomu, kad seminarijos steigimo akte jis pažymi, kad seminariją, kuri vėliau tapo tokiu galingu lenkinimo įrankiu steigia "lietuviams ir gudams lavinti." Karaliaus Stepono Batoro dekrete, kuriuo patvirtinamas seminarijos įsteigimas, figūruoja ir žemaičių vyskupo Merkelio Giedraičio parašas.

KATALIKAI MARONITAI

Katalikai maronitai yra Rytų apeigų (ritų) katalikai. Jų yra apie 550,000. Jie gyvena Sirijoje.

Nesenai mirė jų patriarchas Hoyeh'as. Šis įvykis davė progos Europos katalikų spaudai plačiau parašyti apie maronitus, kurių praeitį retai kas žino.

Jų vardas kilęs iš Šv. Marono, siri-jiečių abato ir didelio monofizitų erezijos prieš, kuris mirė 443 metais. Šis Šv. Maronas buvo pirmuoju jų patriarchu.

Maronitai ypatingi katalikai yra ypač tuo, kad jie gyvena Sirijos srity, iš visų šonų schizmatų, eretikų ir mahometonų apsiausti. Juk tai pasibaisėtinais veikianti Katalikų Bažnyčios priešų įtaka. Bet šie priešai maronitų tikėjimo nepaveikė. Jie pasiliko ištikimi popiežiams.

1584 metais popiežius Grigorius XIII įkūrė Romoje maronitams seminariją, kuri dar ir šandie sėkmingai klesti. Iš tos seminarijos išėjo daug aukštojo mokslo maronitų.

Apie 100,000 maronitų katalikų gyvena J. Valstybėse ir apie 50,000 — Kanadoj. Jų bažnyčios savo išvaizda yra panašios į lotynų apeigų bažnyčias, kunigai vartoja tokius pat bažnytinius rūbus. Bet jų šv. Mišios yra laikomos siri-jakų kalba, kokią vartojo mūsų Viešpats. Iki 18-ojo šimtmečio pas juos kūdikiams tuojau po šv. Krikšto buvo teikiamas šv. Patvirtinimas ir šv. Komunija dviem pavidalais. Dar iki šiol pas juos nedraudžiama vedusiam vyrui eiti mokslus seminarijoje ir priimti kunigystės sakramentą. Tad pas maronitus kunigai daugiausia yra vedę.

Pas maronitus yra nemažas skaičius vienuolių brolių ir seserų. Jų patriarchas savo valdžioje turi devynias vyskupijas.

BELGRADAS, Serbija. — Serbų policija areštavo ir serbų teismas nubaudė 15 dienų kalėti Zagrebo katalikų arkivyskupo sekretorių kun. dr. Juričą. Jis pripažintas kaltu už parašymą ir paskleidi-

mą knygelės, kuriaja įrodo, kad Jugoslavijos vyriausybėje serbai visur turi pirmenybę, o kitos tautos neigiamos. Taip pat rašo, kad Belgrado kalėjime laikoma apie 15 slovenų. Jų tarpe yra ir keletas katalikų kunigų. Jie visi kaltinami už politines demonstracijas.

CHICAGO, ILL. — Chicagoje mirė dr. Vl. Simonavičius, žymus ukrainų katalikų veikėjas Amerikoje. Jo laidotuvės vyko iš Šv. Mykolo bažnyčios. Dalyvavo daug ukrainų ir kitų tautų atstovų. Iš lietuvių dalyvavo p. J. J. Elias, L. Šimutis ir Laucaitis. Išnešus kūną iš buto, netoli bažnyčios, buvo atsisveikinimo kalbos. Kalbėjo ukrainų veikėjai, gudų atstovas ir L. Šimutis, "Draugo" redaktorius — nuo lietuvių. Bažnyčioje buvo įspūdingos gedulingos pamaldos. Mišias laikė velionies brolis kun. Simonavičius, asistuojant kun. Tarnauskiui ir kun. Verchovskiui. Choras labai gražiai giedoja.

A. a. dr. Simonavičius buvo 74 m. amžiaus. Tai pirmas ukrainas inteligentas, atvykęs Amerikon ir pradėjęs darbuotis savo tautiečių tarpe. Jis buvo pirmas iš ukrainų katalikų, kuris susirūpino ukrainų tautos organizavimu ir spauda.

Amerikos katalikai ukrainai neteko žymiausio savo veikėjo ir vado.

PRANCŪZIJA. — Prancūzijos katalikų valdininkų sąjunga Paryžiuje skaito daugiau kaip 1500 narių ir keliolika šimtų įvairiuose provincijos departamentuose. Jos priešaky stovi pirmininkas dr. Faveris ir kan. Flaus.

Sąjunga gyvena broliškumo ir religingumo dvasia: kiekvieną mėnesį nariai bendrai klauso šv. Mišių, organizuojama konferencijos ir lankosi šventose vietose. Sąjunga turi tikslą kelti savo narių religinę dvasią, kad jie ir tarnyboj, kaip ir savo privatiškame gyvenime, tvirtai laikytųsi katalikybės.

Mūsų Darbai

Kun. Adomas Morkūnas, M. I. C., S. T. L.

Daugelis Amerikos vyskupų savo gabesniuosius klerikus siunčia į Romą, kad tenai baigtų aukštesniuosius mokslus; kartais jų tarpe pasitaiko ir vienas kitas lietuvis klerikas. Amerikos Tėvai Marijonai irgi didesnę dalį savo klerikų siunčia į Romą. Šįmet Marijonų klerikų Romoje yra 18 lietuvių amerikiečių. Jų vienas, Adomas Morkūnas, 3 d. liepos šventinamas kunigu.

Naujasis kunigas yra gimęs Vaiguvos kaime, Kruonio parapijoje, 24 d. gruodžio 1906 m. Tebuvo tikrai dviejų metų, kuomet 1908 metais jojo tėveliai atvyko į Ameriką ir apsigyveno Worcester, Mass. Čia Adomukui teko eiti pradinę mokyklą ir vietinę miesto Classical High School. Baigęs high school, įstojo į lietuvių kolegiją Marian Hills, Hinsdale, Illinois.

1927 metais dvasinė vyresnybė pasiuntė jį į Lietuvos universitetą Kaune, kame jisai mokėsi ir baigė filosofijos mokslus. Šv. Teologijos mokintusi išvyko į Romą, Angelico universitetą. Čia šįmet jisai gavo šv. Teologijos licencijaus laipsnį ir 3

d. liepos išvestas kunigu. Romoje kun. A. Morkūnas pasiliks dar pora metų tęsti aukštesnį mokslą.

Jo tėvai ir dabar gyvena Worcester, Mass. Tai pavyzdinga katalikiška šeima. Jie turi dvi dukteri ir du sūnu. Abidvi dukrelės yra seselės Kazimieriečių vienuolijoje; tai Pulcherija ir Aquinata. Pulcherija šį birželio mėnesį baigė Marywood kolegiją Pensylvanijoje, gaudama prigimties mokslų bakalaureatą (B. S.) ir paskirta šv. Kazimiero, Chicago, Ill., akademijos mokytoja.

Abudu Morkūnų sūnu yra Marijonų vienuolijoje. Vyresnysis šiandie jau kunigas ir jaunesnysis Pranas yra antrame Švenč. Marijos kolegijos kurse, Thompson, Conn. Kitą metų irgi ruošiasi vykti į seminariją.

Laiminga šeima, savo vaikelius pašventusi Dievui. Tokiai šeimai netrūksta džiaugsmo, ypatingai tokiose dienose, kaip sūnus išventinamas kunigu. Gražus pavyzdys ir kitoms lietuvių katalikų šeimoms, auginančioms vaikus. K. N.

Kolegijos Rėmėjai:

B. Biglienė, Phila., Pa.	3.00
K. Macevičienė, Chicago, Ill.	2.00
An. Mikienė, Chicago, Ill.	3.00
J. Tamonis, Brockton, Mass.	3.00
V. Olkovikas, Manchester, N. H.	3.00
J. P. Masavičius, Manchester, N. H.	3.00
K. Medelienė, New Haven, Conn.	3.00
J. Kvietkauskas, Grand Rapids, Mich.	3.00
H. Baronas, Lawrence, Mass.	3.00
M. Grigaitienė, Detroit, Mich.	3.00
M. Žalorienė, New Britain, Conn.	3.00
Pr. Budreskis, Brockton, Mass. ...	5.00
S. Kaunienė, Chicago, Ill.	3.00
P. Žilinskienė, Brockton, Mass. ...	5.00

(Zus daugiau)

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Rėmėjams už aukas. *Rėmėjų Centras.*

Amerikos Letuvių Žinios

ŠVČ. MARIJOS KOLEGIJA
Thompson, Conn.

Rytmetis

Nakvynei, kaip jau esu minėjęs, gavau labai garbingą kambarį. Tą patį, kuriame buvo gyvenęs vasaros metu J. E. Vyskupas P. Būčys. Kambarys erdvas. Langų daug — duryse langai, šalia durų langai, kampuose langai. Visa siena beveik vienu langų. Duryms galima atsidaryti ir išeiti į mažytį “balkonėlį,” kurį nuo lietu ir darganų saugojo didžiojo, su korintiškomis aukštomis kolionomis, prieangio stogas. Čia pat prie “balkonėlio” geležimis pridrūtintas didžiulis žibintas (liktarna) su aštuoniomis, rodos, elektrinėmis lemputėmis. Langai nuolat pusiau atviri, taigi gryo oro netruko. Miegojau gardžiai, bet ne ilgiau, kaip visados. Pusiau penktą buvau jau gyvas. Mat, kasdien tuo laiku įpratęs esu keltis.

Priežodis sako: “Jaunas vedęs ir anksti kėlęs niekad nesigailėsi.” Nesigailėjau ir aš. Pasirodo, kad vandentraukis buvo tuo metu taisomas, tai su vandeniu, kai visi imdavo praustis, kai kam pareidavo visiškai striuka. Aš anksti kėlęs to nemalonumo išvengiau.

Šv. Mišias man teko taip pat laikyti pirmutiniam, prie didžiojo altoriaus. Kun. Direktorius ir kun. Jakaitis su kun. Vitkumi atlaikė kiek vėliau. Bet visos rytmetinės pamaldos ilgiau netruko, kaip vieną valandą.

Pusryčius suvalgėme visi bendrai.

Thompsoniškis “Baublys”

Šiandie mokiniams buvo laisva diena (free day). Pamokų nebuvo. Taigi nuo pat ryto svaidinio mėgėjai jau nepaleido jo iš rankų. Kai kurie su grėbliukais grėbstė nukritusius nuo medžių lapus. Va-

lė sau aikštę, nes kitoniškai per lapus reiktų bristi, kaip žiemą per sniego vėpūtinus. Dingtų tuomet ir svaidiniu žaidimas ir visoki pasibėgiojimai. Kiti vėl atsivežę dviratį, turi didžiausio smagumo krauti į jį draugų sugrėbstytus lapus. Bet kaip juos į aukštus ratus supilti? Glėbiu — negali suimti, išbyra. Šiūpėlė — ilgas ir nobodus darbas. Taigi ateina į pagalbą sumanumas. Prisiveža dviratį arti prie lapų krūvos ir paskui glėbiais, priėję iš užpakalio, verste verčia į jį lapus. Juokiasi, juokais plyšta, kad taip puikiai pavyko sugalvoti. Taigi vieni verčia, kiti sulipę į dviratį — mina. Bet bemindami nė nepastebėjo, kad vežėčios (dėžė, kur vežamuosius daiktus krauja) iš užpakalio neturi jokio paramo — ore kybo. Neatsargiai pereina pusiausvyrą ir tik susyk visas vežimas su krovikais šust — aukštininkas į lapų krūvą... Ka-ka-ka-ka!.. — nuriedėjo nuskambėjo per visą mišką jaunas linksmas kvatojimas.

Kad ir sumaniai buvo sugalvota, bet vis delto nepavyko sumanytu pasinaudoti. Dabar lapais aplipę, keliasi iš lapų krūvos ir nutaria vely lėčiau, bet tikriau darbą dirbti. Glėbiais kiek galėdami sėmė ir krovė į vežėčias, kol pamažu visus suvežė į paskirtąją vietą.

Aš ilgai stebėjau šitą jaunimo darbą — žaislą. Kartu ir smagiai pažaidžia ir naudingą darbą padaro! Kilo man klausymas: argi ne geriau būtų, kad visi jaunimo žaislai darbo principu paremti būtų? Jaunimas iš jauno priprastų visame kame naudos ieškoti ir nenorėtų nereikalingai laiko leisti, kaip kad šiandie dažnai girdime apie nedirbančius ir nemėgstančius dirbti jaunuolius. Žinoma, tai tik man tokios mintys į galvą parėjo, bet kad aš ir labai tam pritarčiau, vienas atmainos nepadarysiu, kaip viena kregždė pa-

vasario nedaro. Bet šiandie, kada visame pasaulyje, šūkis skamba: prie "darbo mokyklos," prie "darbo mokyklos," tai man rodos, kad geriausiai pritiktų ir žaislus prie darbo lenkti.

Kun. Direktorius, pasinaudodamas laisva nuo pamokų diena, nežinau kur išvažiavo, prašydamas, kad aš pats savimi pasirūpinčiau ir susieškočiau sau iš mokinių tarpe vadą. Nenorėdamas trukdyti jaunimui žaisti, nesiskubinau naudoti Direktoriaus suteiktąją man malone. Bandyčiau pats vienas plačiau susipažinti su Thompsonu.

Besidžiaugdamas jaunuolių žaidimais, pradėjau dairytis aplink po parką. Pirmas, kas krito man į akį, tai buvo didžiulis aržuolas. Jis augo pačiame parko pradžioje — prie pat rūmų priangio. Jo kamėnas tiek storio, kad vargu trys vyrai savo glėbiais jį apimtų. Matyt, daug jis turėjo vargo iškentėti, nes visas apdraskytas, gumbais apauges, daugelis storų šakų nukapota, tik likusios nuo jų žaizdos šipso ir pasakoja naujoms kartoms apie pergyventus senio vargus ir kančias.

Dievas tik vienas žino, kiek metų jis čionai auga. Gal daug šimtų metų, gal jau per tūkstantį seniai peržengęs? Gal jis matęs savo gyvenime daug ir šilto ir šalto? Matęs senuosius Amerikos gyventojus — raudonodžius indėnus? Dar Kolumbui gal nė į galvą neatėję buvo keliauti per vandenyną Amerikos ieškoti, o jis gal jau čionai stovėjo, kaip dabar kad stovi. Gal ne kartą indėnų vadai susirinkimus po jo šakomis darė ir planus statė, kaip gintis nuo atėjusių europėčių? Gal jis matė ne vieną kruviną kaimyninių tautų susirėmimą ir jų krauju buvo įtreštos jo šaknys? — Kas pasakys? Kas paaiškins? Žiūrint man į šį girus veteraną (senelį), perbėgo per galvą viskas, ką tik aš kada buvau girdėjęs ar skaitęs apie Amerikos senovę: ir skalpių medžiotojai, ir žmogėdros, ir Robinsono prietikiai, ir

nepereinami miškai su dideliausiomis buivolų kaimenėmis, ir laukiniai indėnai ir t.t. Juk jis, šis veteranas, viską tą turėjo pergyventi. O, kad jis turėtų dabar liežuvį, kad mokėtų žmonių kalba kalbėti — kiek jis man pripasakotų nuostabių dalykų!... Bet dabar jo kalba man nesuprantama.

PIKNIKAS MARIJONŲ FARMOJ

Maloniems "Laivo" skaitytojams primename, kad liepos 4 d. Marijonų Farmoje įvyks piknikas. Jau per metų eilę kasmet liepos ketvirtoji Marijonų Farmoj įvykdavo smagūs piknikai. Į tuos parengimus kasmet vis daugiau žmonių atsilanko. Tikimės, kad ir šiemet Chicago ir apylinkių lietuviai teksis gausiai atsilankyti. Pikniko komisija rengiasi visus svečius ir viešnius maloniai priimti, mandagiai patarnauti ir svetingai pavaišinti.

Kelias į Marijonų Farmą yra šitokis: Važiuoti Ogden ave. iki Hinsdale, Ill. Ten susirasti Madison st. ir pasukti į pietus. Važiuoti iki 63 st. ir po dešine pamatysite Kolegijos rūmus ir Marijonų Farmą.

Tie, kurie važiuos traukiniais, tai turi važiuoti iki Clarendon Hills, kur trokai lauks nuvežti į Farmą.

Kolegijos koplyčioj pikniko dienoj bus laikomos šv. Mišios 11 val. ryte Chicago laikui.

Taiigi dabar iki malonaus pasimatymo liepos ketvirtoj Marijonų Farmoj.

Rengėjai.

PITTSBURGH, PA. — Šv. Kazimiero bažnyčioje birželio 26 d. 1932 m. primicijas laikė kun. Vaclovas A. Sadauskas, kuriam J. E. vyskupas H. C. Boyle, D. D. birželio 19 d. 1932 m. kunigystės šventimus suteikė. Linkime jaunam kunigui mūsų tautiečiui sėkmingos darbuotės Kristaus vinyne.

CHICAGO, ILL. — Čikagoje iš įvairių organizacijų veikėjų susitvėręs spaudos komitetas leidžia Petro ir Kasto Jurgelių (Jurgelevičių) išverstą W. Scanlon'o

apysaką "Dieve, pasigailėk mūsų" (God, have mercy on us!). Šioje apysakoje labai gyvai atvaizduotos karo baisybės, amerikonių kariuomenės žygiai Prancūzijos laukuose ir miškuose per didįjį karą (1918 metais), garsiųjų Amerikos marynų narsumas, dujų (gazų) atakos ir kitoki šiuropulingi karo momentai.

P. ir K. Jurgėlos yra tarnavę Lietuvos kariuomenėje savanoriais, labai gerai moka lietuvių kalbą ir daug metų dirba lietuvių spaudoje. Jų vertimas yra tikslus karišku atžvilgiu, kalba labai lengva, sklandi, taisyklinga. Tad amerikiečiams lietuviams labai naudinga ir svarbu skaityti tokia knyga, parašyta taisyklinga ir lengva lietuvių kalba.

Tokių tikslų siekdamas, susidaręs spaudos komitetas ryžosi išspausdinti tokią vispusiškai naudingą ir įdomią knygą (apie 400 pusl.). Komitetas stengiasi sutelkti ko didesnę knygų leidimo talkininkų skaičių. Tuo tikslu jau dabar renkama knygos prenumerata.

Knygos leidėjais gali būti kiekvienas asmuo, įmokėjęs tam tikrą mokestį: 1) garbės leidėjas — 25 dol., 2) leidėjas — 10 dol., 3) rėmėjas — 5 dol., 4) prenumeratorius — 2 dol.

Šių visų asmenų, kaip leidėjų, pavardės bus išspausdintos knygoje. Šie leidėjai gaus atitinkamą knygų skaičių; 2 dol. įmokėjęs prenumeratorius gaus vieną knygą su gerais apdarais. 1 dolerį įmokėjęs prenumeratorius gaus knygą su paprastu popieriniu viršeliu. Išspausdintoji knyga bus kiek brangesnė.

Minėtoji knyga tinka tiek suaugusiems, tiek jaunuomenei. Tiks naudoti dovanoms.

Remkime lietuvių spaudą ir skaitykime tokias knygas, kurios yra naudingos, kvepia kilnios dvasios ir yra parašytos taisyklinga lietuvių kalba. O ypač duokime tokių knygų čia gimusiam mūsų jaunimui. Šiuo atveju daug padės įdomi, ilga karo apysaka "Dieve, pasigailėk mūsų!"

su!"

Tautiečiai, į talką! Jūsų, kaip leidėjų, pavardės bus įamžintos, ir jūsų vaikai tuo didžiuosis.

Pinigus ir tikslų savo adresą prašome siųsti komiteto: 1) kasininkui: Mr. St. Krukas (c-o Peoples Furniture Co., 4177-83 Archer Ave., Chicago, Ill.) arba 2) sekretoriui: Rev. L. Draugelis, "Draugas" Pub. Co., 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

LIETUVOS ŽINIOS

KAUNAS. — Nuo liepos 1 d. šių metų Lietuvoje įvedamas naujas valdžiai mokestis, taip vadinamas, nuo pajamų, tai yra nuo uždarbio gautojo gydytojų, advokatų, mokytojų, kunigų ir visų kitų, kurių kūrė nors dirba.

— Prof. Ivanauskas iš Pietų Amerikos parvežė daugybę to krašto gyvūnijos ir suruošė universitete parodą.

— 1931 metais visoje Lietuvoje ir Klaipėdos krašte įvyko 18,299 vestuvių. Gimimų buvo 63,419 — 31,691 berniukas ir 30,721 mergaitė. Mirė 37,478 asmenys — 19,359 vyrai, 18,119 moterų. Iš viso per 1931 m. gyventojų prieauglis siekia 25,941. Iki 1932 sausio 1 d. visos Lietuvos gyventojų skaičius siekė 2,392,983 asmenys.

— Šiais metais pavasaris Lietuvoje labai geras. Atšilo dar prieš gegužį ir dabar šilta. Lietaus pakankamai. Gegutė kukoja nuo pradžios gegužės. Lakštingalai gieda. Gėlės žydi. "Saulės" mergaitės turi papuoštą Marijos paveikslą kiekviena me kurse. Kasdien maino gėles. Po pamokų gieda Marijos giesmę, kiekvienas kursas atsigrįžta į papuoštą Marijos paveikslą.

VILNIUS. — Vilniaus miesto gyventojai yra nesumokėję mokesčių apie 5 milijonų zlotų. Sunkiausia esą tai, kad nėra galimybes tų mokesčių surinkti, taip yra Vilniaus savininkai nubiednėje.